

ERIN WATT

LEKELİ
TAÇ

Çeviren
Aydan Yalçın

1

Gideon

“NEDEN BURAYA GELMEYİ kabul ettim ki?” diye söyledim kalabalık mekâna göz gezdirerek. On dört yaşında ihtiyar babamın garajından araba yürütmeyi çözdüğümünden beri gitmeye başladığım yüzlerce partiden biriydi işte. Gerçi öğrenci birliğindekiler gerçek bir DJ tuttuğu için müzik biraz daha iyiydi. Ancak bira orta karardı, haplar da öyle.

“Bedava alkol ve seksi kadınlar olduğu için. Başka ne gibi bir teşvike ihtiyacın var ki?” diye cevapladı yüzme takımından arkadaşım Cal Lonigan.

“Öylesine sormuştum.”

“Şu bebekleri görüyor musun? Ya hâlâ süt kuzususun ya da pantolonunun içindeki ölmüş. Orada dikilmiş duran bir düzine neden var.” Cal bira şişesini bir grup kıza doğru salladı.

Bana hepsi aynı gibi görünüyordu. Fönlü saçlar, minicik elbiseler ve bileklerini saran bağcıklı ayakkabılar. Sanırım üvey kardeşim bunlara bir şey diyordu. Roma sandaletleri mi? Yunan sandaleti mi yoksa? Ne boksa işte, umurumda mıydı sanki?

Hayır. Hayır, değildi. Umursamayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Biramı Cal’in eline tutuşturdum. “Pas geçiyorum.”

“Pas mı geçiyorsun?” diye tekrar etti inanamayarak. “Ya o? Köşedeki Asyalı jimnastikçi. Bedenini *pretzel*” gibi bükebiliyor-muş diye duydum.”

Ne zamandan beri *pretzellari* becermek istiyorduk? “Kesinlikle pas geçiyorum.”

“Beni endişelendiriyorsun, adamım.” Şişesini ağzına doğru kaldırdı; sanırım dudak okuyanların, söyleyeceklerini görmesini engellemek içindi. “Kulağıma çalındığı üzere kovana uzun zamandır kimsenin kuyusuna daldırmamışsın. Kalıcı bir küçülme sorunu mu yaşıyorsun yoksa?”

Cal’e böyle bir şey olmadığını açıklamak için ağzımı açtım ama sonra vazgeçtim. Bebekken çok fazla klora maruz kaldığı için ruhsal gelişimi allak bullak olmuştu. Bunun için onu suçlayamazdınız. “İyi yüzmen ve güzel yüzlü olman iyi bir şey, Cal,” dedim sırtına vurarak.

“Güzel olduğumu düşünüyorsun,” dedi sevinçle. Gözleri kocaman açılarak etrafta bunu duyan olup olmadığına baktı. “Bak, dostum, sen de yakışıklı çocuksun ama benim karşı takıma oynadığımı biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” dedim uzatarak. “Neyse, ben gidiyorum. Bu parti...”

Ve işte onu o anda gördüm.

Koyu renk saçları düzleştirilmişti, geçmiş deneyimlerimden bildiğim kadarıyla bunu yapmak bir saatini alıyordu. Yüzü, mavi gözlerini çevreleyen dumanlı bir göz makyajı ve kavisli üstdudağını vurgulayan bir rujla boyanmıştı. Beni terk ettiğinden beri taktığı maskeydi bu. Dünyaya kızgın olduğunu ve bunun acısını, karşısına dikilecek zavallı birinden çıkarmaya her an hazır olduğunu söyleyen maske.

Benim onu incittiğim gibi onun da beni inciteceğini söylediği günden beri kaç adamı becerdiğine dair bir fikrim yoktu ama bundan bir kez bile zevk almadığını biliyordum. Bedeni bana ve benimki de ona aitken nasıl alabilirdi ki?

* Düğüm şeklinde yapılan bir tür tuzlu simit. -çn

“Baktığın o g z ll k kim?” diye sordu Cal merakla.

“Ona dokunursan  l rs n, Lonigan,” diye h rladım.

Sonra, Savannah Montgomery’nin Astor Park Hazırlık Okulu’ndaki birinci sınıfların hayallerini yıkmak yerine bu lanet birlik yurdunda ne aradığını   renmek i in peşinden gittim.

Benden  nce ona Sigma’dan biri ulaştı. Kolumu Savannah’nın başının  zerine dayadı ve girişten  ıkamadan  nce ona s rt n-meye  alıştı.

O lanı omzundan yakaladım. “Abin Paul seni arıyor.”

Polo tiş rtl , aptal suratlı şerefsiz g zlerini kırıştırdı. “Paul m ?”

“Peter mı yoksa? Parker? Şu boylarda.” Elimle  ene hizamda bir yeri g sterdim. “Sarı saçlı.”

“Jason Pruitt’ten mi bahsediyorsun?”

“O olmalı.” O lanı pek de nazik olmayan bir itişle Savannah’dan uzaklaştırdım.

“Gidip şuna bakayım.” Şerefsiz benim kıza g z kırptı. “Yanındaki yeri sıcak tut, hemen d ne  im.”

“Kimin kardeşi Paul?” dedi yanımdan bir ses.

Lanet olsun, Cal. Hızla arkama d nd m. “Sen ne yapıyorsun?”

“Kutsal Gideon Royal’ın ilgisini cezbeden şeyi g rmek istedim.” Kocaman ellerini Sav’a uzattı. “Cal Lonigan. Bana Long* de.”

Sav elini uzattı ve hoşuma gidenden daha uzun bir s re tuttu. “Long mu? Bu ger  ğin tersini ima eden lakaplardan biri mi?”

Dişlerimi sıktım. Diş minelerimden geriye bir şey kalması mucizeydi. Onunla tanıştığımızdan beri azı dişlerimi sıkmaktan başka bir şey yapmıyordum.

“Yoo. Kesinlikle ger   i yansıtan bir lakap. Royal bana kefil olabilir. Onunla y zme takımındayız.” E ilip Savannah’nın parmaklarını  pt . “Şimdi, prenses, lakabımın ne kadar ger  ek olduğunu g stermek i in seni nereye g t rebilirim?”

* ( ng.) Uzun - n

“O reşit değil,” dedim aniden.

“Artık reşidim, seni göt.” Sav elini hızla çekti. “On sekizim. Ama bu eyalette, senin de gayet iyi bildiğin üzere, rıza yaşı on altı.”

“Uzaklaş, Cal.” Ona Long demeyi reddediyordum. “O benim. Kuralları biliyorsun.”

Savannah bakışlarıyla âdeta beni kesti. “Ben senin falan değilim.”

Cal iç çekti. “Tamam. Tamam. Ama bir sonrakini affetmem.”

Gözlerimi Sav’dan ayırmadım. “Aynen öyle yaparsın.”

“Ben bir et parçası değilim, Gideon,” diye patladı Sav. “Beni avladığın bir kuş gibi damgalayamazsın.”

Sözlerini duymazdan geldim çünkü cevabını almak istediğim daha önemli bir şeyler vardı. “Burada ne yapıyorsun?”

Gülümsedi ama bu acı dolu bir gülümseme gibi görünüyordu. “Üniversiteyi ziyaret ediyorum. State’e gelmeyi düşünüyorum.”

Bir yanım buna sevinirken diğer yanım itiraz etti. Kendimden zaten nefret ediyordum – bir de üstüne ne kadar sefil bir insan evladı olduğumun hatırlatıcısı olan bu kızın kampüste peşimde dolaşmasına gerek var mıydı gerçekten? Hayır. Yoktu.

“Benimle aynı üniversiteye gitmen senin için acı verici olmaz mı sence?”

“Neden?” diye sordu kayıtsızca. Onu çok iyi tanımıyor olsaydım buna kanardım ama çelik gibi sert gözlerinde acı dolu kıvılcımlar titreyordu.

“İkimiz de neden olduğunu biliyoruz. Birbirimizi öldürürüz.” Aramıza ne kadar mesafe ya da kişi koyarsak koyalım hâlâ birbirimize çekiliyorduk. Ne kadar çabalarsak çabalayalım geçmişimizi ya da aramızdaki bağı görmezden gelemezdik. Ama bir araya geldiğimizde birbirimize dayanılmaz bir acı yaşıtıyorduk.

“Ben zaten ölüyüm. Bunu biliyor olmalısın. Kalbime bıçağı saplayan sendin.” Beni iterek yanımdan geçtiğinde, az sonra bir yığın öğrencinin terli bedenlerinin birbirine sürtünmesiyle yitip giden bir sıcaklık ve manolya kokusu dalgalandı.

“Kardeşim, bence bu kız senden pek hoşlanmıyor.” Takım arkadaşım ifadesiz bir yüzle arkamda belirdi.

“Gerçekten insan davranışları profesörüsün, Cal.”

“Sadece söylüyorum. Onu ilk nerede öldürdün? Yani sormamın sakıncası yoksa tabii?”

“Nerede olabilir?” diye cevaplarırken Sav’a bakındım ancak çok karanlıktı ve o bulunmak istemiyordu. “Lisede.”

Üç Yıl Önce

“SAVANNAH TUHAF ORTAOKUL çocukları gibiydi. Diş telleri ve kısmen tuhaf bir saçı vardı. Onuncu sınıfta tamamen değişmiş şekilde geldi. Gid’in ona tek bir bakışı yetti, kızı kendine ayırmıştı.” – Easton Royal, Kâğıt Prenses.

Üç adıyla bilinen Üçüncü Hamilton Marshall arabamın açılır tavanından, “Son senemiz, G-man. Coşturacağız,” diye bağırdı.

Kız arkadaşı Bailey çocuğun kotunun paçasına asıldı. “Otur şuraya, seni aptal. Kafanı uçurtacaksın.”

Üç isteksizce tavandan içeriye süzüldü. “Sadece senin için kötü hissediyorum diye oturuyorum, bebeğim. Kellem uçacak olursa hayatın boyunca bu acıyla yaşamak zorunda kalırsın ve ben senin bunu yaşammanı istemiyorum. Senin de, G-man.” Arka koltuktan uzanıp omzumu sıvazladı.

Yanındaki Bailey burnundan güldü. “Hah! Rüyanda görürsün. Gideon’la birbirimizin acısını dindirip senin varlığını bile unutturduk.”

“Öyle olmayacağını söyle, G-man.” Üç dramatik bir şekilde göğsünü yumrukladı. “Sen bir adama bu tür bir yamuk yapmazsın.”

“Dostluk kuralları mezardayken de geçerli oluyor mu?” Sadece dalga geçiyordum. Üç’ün kızına uzanacak elimi keser atardım.

Kardeşim Reed yolcu koltuğundan Bailey'ye, "Ben arkan-dayım, tatlım," dedi. O kadar mayışmıştı ki koltuğun yumuşak başlığından kafasını kaldırmamış, gözlerini dahi açmamıştı.

"Asla olmaz. Dostluk yemini cennette bile geçerlidir ki ben üçünüzü de oradan izliyor olacağım." Üç, iki parmağını gözle-rine kaldırıp sonra bize doğrultarak gözünün bizde olduğunu işaret etti.

"Yani en yakın arkadaşın seksenle gittiği hâlde kafanı tavan-dan dışarıya çıkaracak kadar aptal olduğun için hayatının aşkıyla en yakın arkadaşının sonsuza kadar acı çekmesini istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Bailey.

"Doksanla," diye düzelttim.

"Doksanla," diye tekrarladı Bailey.

Üç kaşlarını çattı. "Ben öyle bir şey demedim."

Reed sırttı.

"O zaman birbirimizi teselli etmemizi isterdin. Gideon'ın bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşatmasını isterdin çünkü sen benim için her zaman en iyisini istersin."

Sırışımı gizledim. Bailey, Üç'ün taşaklarını Prada marka kol çantasında taşıyordu.

"Dıttttt. Süre doldu." Üç eliyle mola işareti yaptı. "Ölmüş ol-sam bile, en yakın arkadaşımla muhteşem orgazmlar yaşamak-tan seni men ediyorum. Sen burada koca G'nin koca S'sine sahip olurken ben ahiretin keyfini çıkaracak değilim."

Pekâlâ, sanırım sadece bir taşağını kaptırmıştı.

"Yabancı biri olması daha mı iyi olurdu?"

"Kesinlikle. Yani bu demek oluyor ki Reed de liste dışı."

Reed başparmağını onaylar şekilde havaya kaldırdı.

Bailey, "Sen biriyle takılmalısın, Gideon. Böylesi daha güven-li," dedi bana.

"Nedenmiş?"

"ünkü çok büyük bir rekabeti körüklememiş olursun. Easton'ın da artık Astor'a gidiyor olması yeterince kötü. Siz üçü-nüz kadın popülasyonunun bir şeyler yapabilmesini yeterince

zorlaştırıyorsunuz zaten. Hem ayrıca, düzenli ilişki yaşamak daha sağlıklı. Bulaşıcı hastalıklardan ya da kızın tekinin prezervatifte delik açması endişesinden kurtulursun. Öyle değil mi, Üç?”

“Öyle, bebeğim. Bailey bir yıldır doğum kontrol hapı kullanıyor.”

“Çoğu kız öyle,” dedi Reed, hâlâ gözlerini açma zahmetine girmeden.

“Ya Abby Wentworth?” diye sordu Üç.

“Ah, hayır.” Bailey yakındı.

“Wentworth kızında ne var?” diye sordum, Reed’e bakarak. Birkaç hafta önce Jordan Carrington’ın partisinde onunla takılan Reed’di. “Hoş birine benziyor.”

“Tabii ki sana hoş görünür. O kız erkeklerin yanındayken her zaman kibar ve sevimli davranan, onu yalnız yakaladığındaysa aşağılık ve hesapçı biridir.” Bailey yüzünü buruşturdu. “Daha da kötüsü, bir kızın ondan yakınması bile kulağa ürkütücü geliyor. Sanki onu kıskanıyormuşuz gibi falan.”

Üç, Bailey’yi başından yakalayıp bir öpücük için kendine doğru çekti. “Endişe etme, bebeğim. Onu kıskanman için hiçbir nedenin yok.”

“Bunu biliyorum,” dedi Bailey, sanki uslu bir köpekmiş gibi Üç’ün başını okşayarak. “Peki ya Jewel Davis? Gayet düzgün bir kızdır.”

“Kulağa fena hâlde sıkıcı geliyor,” diye cevapladı Reed.

Hakkını yiyemezdim. “Son yılımda kimseyle çıkmak istemiyorum. Ayrılma işlerini daha karmaşık hâle getiriyor.”

“Off. Peki.” Bailey, Üç’ün ellerinden kurtulup kollarını göğsünde kavuşturdu.

Üç bana yardım için yalvaran bir bakış attı. Bailey’nin öfke-lenmesinden nefret ediyordu. İç çekerek, “Bu akşam için plan nedir?” diye sordum.

Bailey hemen doğruldu. “Dokuzda Rinaldi’de buluşalım ve dondurma yiyelim.”

“Olur.”

“Benim işim var,” dedi Reed.

Yemişim işini. Kesin dövüşmek için rıhtıma gidecekti.

Üç bana acı dolu bir bakış daha atmadan Bailey’ye söz vererek, “Ben orada olurum,” dedim.

Bailey telefonunu eline alıp haberi arkadaşlarına mesaj atmaya başladı. “Özel bir isteğin var mı? Emilia, Sasha, Jeannette?”

“Jeanette, Dan Graber’la çıkmıyor muydu?” dedi Üç. “Geçen hafta Corner Mill’in iskelede verdiği partide ikisini yiyişirken gördüm.”

“Gerçekten mi? Bilmiyordum.” Telefonuna not aldı. “Montgomery kızlarına ne dersin?”

“Kızlar mı? Ben sadece Shea olduğunu sanıyordum ve teşekkürler, kalsın.” Ürperdim.

“Shea’nın nesi var?” diye sordu Bailey.

“Jordan Carrington’la takılıyor. O kızın çevresindeki biriyle yatacağıma çükümü keserim daha iyi.”

“Jordan hakkında böyle düşündüğünü bilmiyordum. Yani yılanın teki olduğunu elbette biliyorum ama erkeklerin onun harika memeleri ve poposundan başka bir şeyini gördüğünü bilmiyordum.”

“Hey, ya ben?” diye itiraz etti Üç. “Beden eğitimi dersinde beni elle taciz ettiğini sana anlatan bendim. Hâlâ bunun travmasını yaşıyorum.”

Üç, bir doksan beş boylarında beton gibi biriydi. Onun minik Jordan Carrington’dan korkuyor olması şaka gibiydi. Louisville’e tam futbol bursuyla kabul edilmişti. Tabii ki Bailey de oraya kaydolmuştu. Malına sahip çıkmalıydı.

“Bu yüzden bana sahipsın, bebeğim.” Üç’ün omzunu sıvazladı. “Pekâlâ, davetli listesine geri dönelim. Montgomerylere evet mi diyorsun, hayır mı?”

“Peki, nasıl istersen öyle olsun. Umurumda değil.” Bu kızlardan herhangi biriyle yatacak falan değildim. “Kimi istersen onu davet...”

Ve işte onu o anda gördüm.

2

Savannah

Üç Yıl Önce

SİYAH RANGE ROVER okulun otoparkına girerken ablamın koluna yapıştım.

“Ahh, canımı acıtıyorsun,” diye çığlık atarak elimden kurtuldu.

Neredeyse öne doğru düşecektim. Aceleyle doğruldum. “Buraya geliyor,” diye tıslayıp saçlarımı düzelttim.

Shea ellerimi çekip uzaklaştırdı. “Bu sabah sana ne dedim? Sakin davran. Gideon Royal günde yüz tane kızın üzerine atlamasına alışkın. Aralarından sivrilme istiyorsan o yokmuş gibi davranmalısın yoksa kırıntılar için yalvaran sürüden biri olursun.” İç çekti. “Tanrım, bu çok utanç verici.”

“O zaman git,” diye söylendim yarım ağız. Onun burada durup beni eleştiriyor olması zaten çok az olan özgüvenime pek yarar sağlamıyordu.

“Seni bırakamam. Korumam gereken bir itibarım var ve senin bunu yıkmana izin vermeyeceğim.” Kolunu benimkine doladı. “Şimdi gülümse ki insanlar Montgomery ailesinin birbirini ne kadar sevdiğini anlasın.”

“Biz zaten birbirimizi seviyoruz, seni salak. Ayrıca ben kamera arkasında olacağım, önünde değil,” diye belirttim, yazmak ve yönetmekle ilgili tutkumu ona hatırlatarak.

“Neyse ne.” Ancak yanıma sokuldu ve bu sözsüz cesaretlendirme, kaygımı katlanılabilir bir seviyeye indirdi.

Arabayı her zamanki gibi Gideon kullanıyordu. Bugün Reed de onunla beraberdi ama arkadaki diğer iki kişiyi tanıımıyordum.

“Gideon’ın yanındakiler kim?” diye sordum.

“Üç ve onun kız arkadaşı Bailey,” dedi Shea, solumuzdaki bir grup kıza el sallayıp sahte bir şekilde gülümseyerek. Birkaçına havadan öpücük atıp onları hafifçe kucakladı – çok yakından değil çünkü aksi takdirde kıyafetleri kırışır, makyajları bozulurdu.

Ama artık bunu anlayabiliyordum. Bu sabah yüzüme bin kat makyaj sürmek için bir saatimi harcamıştım. Yalnızca dudaklarım da bile üç farklı renk vardı. Renk geçişi, demişti Shea bana. Bu etkiyi yaratabilmek için bir YouTube videosunu beş saat boyunca tekrar tekrar izlemiştim. İstemsizce dudaklarımı birbirine sürttüğümde yan tarafımdan sert bir şekilde dürtüldüm.

“Rujunu mahvedeceksin,” diye mırıldandı ablam.

Dudaklarımı ayırdım.

“Şimdi de balık gibi görünüyorsun.”

Dudaklarımı şiddetle kapattım.

Shea iç çekti. “Bu iş olmayacak. Ah, kahretsin.”

“Ne?” Aşağıya doğru üniformamı süzdüm. “Üzerimde leke mi var? Çoraplarım mı eşit durmuyor?”

“Hayır. Hedef sağında. Gülümse,” diye emretti. “Günaydın Jo! Tali!”

“Shea!” İki kız yanıma koştururken yüksek topukluları kaldırırken sertçe tıkrıyordu.

“Jo! Kabanına bayıldım. Bu... J. Crew mu?” diye sordu Shea, sahte gülümsemesi en üst noktaya ulaşmıştı.

Tali ve ben bu hakarete hayretle tepki verdik.

Jo’nun gözleri kısıldı. “Sıradan insanlarla çok fazla vakit geçirmekten artık kaliteli markaları tanımaz mı oldun yoksa? Bu

Fendi!" Tali'yi bileğinden yakaladı. "Hadi gidelim. Çöp teneke-
lerinin yakınında yürümekten hoşlanmıyorum."

Jo hışımla giderken Tali'yi de peşinden sürükledi.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordum. Çatışma başlamadan bit-
mişti bile ve ben kimin kazandığını bilmiyordum.

"Uyarı. Hedef yaklaşıyor," diye cevapladı Shea. "Ve bu, ra-
kipten kurtulmaktı. Jo bir penisin neye benzediğini öğrendiği
günden beri Gideon'ı istiyor."

"Ah. Şey, teşekkürler o zaman?" Sanırım ablam kazanmıştı.
Ne garip bir çatışmaydı.

Narince burnunu çekti. "Büyük balığı mı avlamak istiyorsun?
O zaman bütün diğer yemlerden kurtulman lazım." Ve sonra bir
elini sallayarak Gideon'ı selamladı. "Günaydın..."

Fakat o Gideon'ın dikkatini çekmeden bir kız Royallara
ulaştı.

"Ah, Tanrım, o olmaz," diye mırıldandı Shea tiksintiyle.

"O olmaz" dediği Jordan Carrington'dı. Eğer Astor Park –ya
da benim deyimimle Azgın Park– avcılarla doluysa Jordan da et-
raftaki en büyük tehlikelerden biriydi. Shea bana Jordan'ın okul-
daki ikinci günde, son sınıfların en popüler kızı olan Heather
Lange'le kavgaya tutuştuğunu anlatmıştı. İkisi birbirine girmiş
ve ettikleri hakaretler orada olmadığım hâlde onlar adına utan-
mama neden olmuştu.

Heather Lange, Şükran Günü'nden sonra Astor'dan ayrıldı
ve bir daha da geri gelmedi. Sanırım babası işini kaybetmiş ve
eğitim masraflarını karşılayamaz olmuştu. Heather'ın ayrılı-
şını Jordan'a bağlamamıştım, ta ki babam Shea ve bana Jordan
Carrington'a karşı kibar olmamız için garip bir nutuk çekene ka-
dar.

Neden? diye sorduğumu hatırlıyorum.

Çünkü o kindar pislğin tekiydi ve babasını parmağında oy-
natıyordu.

O günden sonra Shea buna uydu ve sanki Jordan mucizeler
yaratıyormuş gibi davranmaya başladı, yani Jordan'ın kıyafet-

lerine, çantalarına ve ayakkabılarına laf etmek asla yoktu. Ve kesinlikle o pirananın Royal oğlanlarına saldırmasının önüne geçmek de.

“Günaydın Gid, Reed,” dedi şakıyarak.

“Ne sürtüğ ama.” Shea yine bileğimden yakaladı ve beni sü-rüklemeye başladı. “Hadi gidelim.”

Topuklarımı yere yapıştırdım. “Hayır. Neden gidiyoruz?”

“Jordan’a meydan okumanın anlamı yok. Bekleyelim ve geri-ye hangi Royal’ı bırakacağına bakalım.”

“Hayır.” Bileğimi bükerek kurtardım. “Ben herhangi bir Royal’la ilgilenmiyorum. Ben Gideon’ı istiyorum.”

Shea geri adım attı. “Bu bir restoran değil. İçeriye girip onlar-dan istediğini sipariş etme şansın yok.”

Ona kötü kötü baktım. “Jordan’ın yaptığı tam olarak bu değil mi? Hangi Royal’ı istediğine karar vermek?”

“Sen Jordan değilsin.”

“Çok haklısın, değilim ama kendimi tanıştırma fırsatı bile bulmadan pes etmek için sabahın beşinde uyanıp iki saat saçımı düzleştirip makyaj yapmadım.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Shea mağdurmuş gibi derin bir iç çekti. “İyi, ama eğer Jordan peşine düşerse seni tanımıyorum.” Sonra çenesini kaldırdı, blazerinin uçlarını çekiştirdi ve yüzüne en seçkin gülümsemesini yerleştirdi.

“Bayview güzellik yarışmasında gibi görünüyorsun.”

“Kapa çeneni ve gülümse, seni aptal,” dedi dudaklarını bile kıpırdatmadan. “Bize doğru geliyorlar.”

Arkamı döndüm ve neredeyse düşüyordum. Haklıydı. Gideon sadece birkaç adım ötedeydi. Okul ceketinin ve gömleğinin altındaki tişörtün üzerine tam oturduğunu hayranlıkla takdir edebileceğim kadar yakınımdaydı.

Üç, onu eğlendiren bir şeyler söylüyordu. Ağzının köşesi kıvrıldı. Üç’ün kız arkadaşı koluna bir tane vurdu. Gideon bir elini burnuna doğru götürerek gülüşünü sakladı ancak Bailey kıkır-

dadığını duydu ve ona da hafif bir şaplak indirdi. Gideon onu yakalayıp kolunun altına sıkıştırdı.

“Tanrım, kız çok şanslı,” diye iç çektim.

“Aynen,” diye katıldı Shea.

Üç, Bailey’yi Gideon’dan yaka paça uzaklaştırıp sahte bir öfkeyle bir şeyler söyler ve Gideon masumca ellerini havaya kaldırıırken ikimiz durup onları izledik. Tüm bu süre boyunca Jordan grubun etrafında dolaşıyordu ve içlerinden sadece Reed ona birazcık ilgi gösteriyordu.

Belki de Jordan rakip falan değildi. Gid ona biraz bile ilgi göstermiyordu. Tanrım, çok yakışıklıydı. Güneş ışıkları onun o mükemmel bedenini kusursuz bir sonbahar arkaplanıyla sarmalamak için sanki onu takip ediyordu. Ona tüm gün baka-

Gözümün önünde bir karartı belirdi.

“Hey, Shea,” dedi karartı. “Kim bu?”

Başımı karartıya doğru çevirdim ancak o da hareket etmişti. Kaşlarımı çatarak son sınıflardan Aiden Crowley’nin köşeli çenesine ve yanındaki yordakçıları Salak ile Avanak’a baktım.

“Kız kardeşim.” Shea saçını omzunun üzerine savurdu. “Savannah, bu Aiden Crowley.”

“Evet, biliyorum. Tanıştığımıza memnun oldum.” Hâlâ Gideon’ı görmeye çalışarak elimi uzattım. Kahretsin, Aiden salağı yüzünden bizi pas geçecekti.

Aiden’in parmaklarımı avucunun içine aldığını da bana iyice yaklaştığını da zar zor fark ettim. “Vay be. Minik Savannah Montgomery kocaman kız olmuş. Seni en son gördüğümde diş tellerin olduğuna yemin edebilirim... ve saçların da farklıydı?”

“Bir saç düzleştiricisi ve makyajın ortaya ne kadar harika bir iş çıkaracağına şaşırsın.” Bu tatlı ama zehirli ses Jordan’a aitti.

Önümüzde durduğunda donup kaldım. Bana ürkütücü şekilde dişlerini göstererek gülümsediğinde buna tahammül etmek zorunda kaldım çünkü Gideon da durmuştu.

“İkinci sınıfların kokusunda kötü olan şey ne biliyor musun?” dedi Jordan. “Kaliteli bir şişe parfüm bile bunu bastırıyor.”

“Hepimiz bir zamanlar öyleydik,” diye çıkıştı Bailey.

“Ama Jordan daima gül gibi kokardı, değil mi?” dedi Aiden. Gideon elinin içine doğru, “*Saçmalık*,” diye öksürdü.

Jordan, kolunu Aiden’inkine geçirirken Gideon’a kötü bir bakış fırlattı. “Sen öyle diyorsan öyledir, Addy.”

Addy mi? Shea’ya bir kaşımı kaldırdığımda mideme bir dirsek daha yedim. Kahretsin. Bunu yapmaya devam ederse nasıl dik durabilirdim ki? Onu kimseye çaktırmadan hafifçe kenara ittim.

Boğuk bir homurtu dikkatimi çekti. Baktığımda Gideon’ın bize gülümsediğini gördüm.

“İkinizin kardeş olduğunu söyleyebilirim,” diye yorumda bulundu. “Bana kardeşlerimle beni anımsattınız.”

“Evet, şey, onlarla yaşamıyor ama annen onları öldürmene de izin vermiyor.” Uzanıp ablamın saçlarını karıştırdım.

“Kes şunu.” Elimi vurarak uzaklaştırdı ve bana ölümcül bir bakış attı.

“Evet, kardeşler işte. Dünyanın en iyi şeyi değiller mi?” Gideon göz kırptı.

Kalbim patlayacak gibi oldu. “E-e-en iyisi,” diye kekeledim.

Yanımdaki Shea inledi. Herkes sırtıyordu. Jordan dışında herkes.

O gülmek yerine gözlerini devirdi ve diğer kolunu Gideon’ın koluna doladı. “Hadi çocuklar,” dedi grubu bizden uzaklaştırarak. “Bir parti vermeyi düşünüyorum ve bana ne kadar alkole ihtiyacım olabileceğine dair yardımcı olur musunuz acaba diye merak ediyordum. Babamın Kendrick Lamar’ın menajeri ile çalıştığını biliyor muydunuz? Belki Sonbahar Balosu’nda onu sahneye çıkarırız.”

Gideon birden canlandı. “Kendrick Lamar mı? Bu harika olurdu, Jordan.”

“Değil mi? Şarkıları çok ilgi çekici.” Konuşmasının geri kalanı Shea’yla duyamayacağımız kadar kısık sesliydi.

“Kendrick Lamar’ı gerçekten de tanıyor mu?” diye merakımı yüksek sesle dillendirdim.

“Belki? Kim bilir?” Shea döndü ve ceketimin yakasını düzeltti. “Orada sonuna kadar iyi iş çıkardın. Ama lütfen Gideon’ın yakınlarındayken doğru düzgün cümleler kurmaya çalış. Kimse bir aptalla çıkmak istemez.”

Yanaklarım ısındı. “Teşekkürler, Shea.”

Alayımı görmezden gelerek hafifçe yanaklarıma vurdu. “Rica ederim. Hadi içeri girelim.”

Döndük ve Jordan’la Royalları okula doğru takip ettik. Merdivenlerin dibinde Jordan’ı tek başına kenarda dikilirken bulduk, telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Yanından tek kelime etmeden geçmek istiyordum. Benim fikrime göre, ayıyı dürtmenin âlemi yoktu ama Shea durdu.

“Selam Jordan.”

Jordan’ın başı hafifçe kalktı, bize bakacak kadar değil ama varlığımızı fark ettiğini belirtecek kadar.

“Shea, kardeşine söyle sarkıttığı dilini ağzına geri soksun. Giddy’nin ayakkabılarına salyasını akıtıyordu.”

“İletirim,” diye cevapladı Shea duygusuz bir sesle ve ağzından bir hakaret çıkmadan beni çekiştirerek merdivenlere yöneltti.

Okulun kapıları arkamızdan kapanınca, “Giddy mi?” diye sordum inanamayarak.

“İnsanı kusturmaya yeter,” diye katıldı Shea. “Ama öyle işte. Jordan hep zirvededir. Onu sakın kızdırma yoksa bu senin için kötü olur.”

Azgın Park tam da düşündüğüm gibi bir kâbusa dönüşmüştü. Bir elimi dümdüz olan saçlarımdan geçirdim.

Bu okul Güney’in en iyi ailelerine mensup birkaç yüz çocukla doluydu. En iyi aileler derken parası olanları kastediyorum. Ancak burada bile bir hiyerarşi vardı. Servetlerinin kaynağını kimsenin sorgulamak istemediği atadan varlıklı olanlar vardı. Yine sıklıkla kirli işlerden edinilen varlıklarıyla sonradan zengin olanlar vardı. Bir de burslu öğrenciler vardı ki onlar da ya zengin biriyle evlenmeye ya da kendi boktan miraslarını yaratmaya

uğraşıyordu. Yani kısacası, buradaki herkes diğèrinin ekmeğini yemeye çalışıyordu.

Bu, ortaokuldan beri bu şekildeydi. Sanırım soyağaçlarımızın ne kadar geçmişe gidebildiğine bağılı olarak ayrıştırılabileceğimizi ilk o zaman fark etmeye başlamıştık.

Shea ve ben, toprak sahibi olan Royalların aksine, üretimden kazanılan parayla sonradan zengin olmuştuk. Atadan zengin olan –yani en azından gerçekten parası olan– çok az aile kalmıştı. Sanırım bu yüzden o kadar çok kız beş Royal kardeş için yanıp tutuşuyordu. Bu, aile ağaçlarını süslemek için bir fırsattı.

Ama benim Gideon Royal’a aşık olma nedenim bu değildi. Onun harika biri olması da değildi. Uzun boyu, koyu renk saçları ya da uzun kaslı vücudu çekici olmadığından değil ama sebebi tüm bunlar değildi.

Sebebi, Gideon Royal’ın çok soğuk olduğuna dair yapılan tüm dedikodulara rağmen, en çok ihtiyacım olduğu anda bana kibar davranmasıydı. O ânı asla unutmayacaktım. Kalbimi o zaman çalmıştı ve daima ona ait olacaktı.

Şimdiyse onun kalbini çalmanın bir yolunu bulmak için bir yılım vardı.

3

Gideon

Günümüz

ÖĞRENCİ EVİNDEKİ IŞIKLAR, üflenlen mumlar gibi tek tek sönmeye başladı. Bira kutusunu dudaklarıma götürdüm. Savannah o odalardan birindeydi; üzerini çıkarıyor, dişlerini fırçalıyor ve yorganın altına giriyordu. Yatakta her zaman şort ve askılı giyerdi. Çıkmaya başladıktan sonra benim spor kıyafetlerime el koymuştu.

Şu anda ne giydiğini merak ediyordum. Kimin kıyafetlerinin içinde uyuduğunu.

Onun kızaran yanaklarını ve çıplak omuzlarını kaç erkeğin gördüğünü merak ediyordum. Acaba kaç çıplak belinde parmaklarını gezdirmiş ve titrerken vücudunun yankısını hissetmişti?

Parmaklarım bira kutusunu daha sıkı kavrarken havayı ezilen metal sesi doldurdu.

“O kız hoş görünlü bir hayalet,” dedi Cal arkamdaki kaldırımından gözetleyerek.

Teneke kutuyu bırakıp kaldırımda arkadaşım yanına oturdum. “En iyisi.”

Savannah okulun ilk günü gözüme çarpmıştı. Ama dikkatimi çekme nedeni görünümü değildi. Gözlerinde zar zor bastırıldığı keyifti. Onun için her yeni gün heyecan verici bir maceraydı. Yani ben onu incitene kadar öyleydi.

“Seni terk mi etti?”

“Öyle bir şey.”

Anlayışla mırıldandı. “Kötü bir ayrılık olmalı. Bu yüzden mi buradaki herhangi bir kızla takılmıyorsun?”

Hem o hem de seksten nefret etmeye başlamam yüzündendi ama bu, Cal’le bile konuşmak istemediğim bir konuydu. Kampüste kız kovalamayla ilgilenmememin nedenini kalp kırıklığına bağlamak daha kolaydı.

“Evet, o yüzden,” diye onayladım. Bir kutu daha kaptım ve büyük bir yudum aldım.

O da kendi içkisini bitirdi ve sokağın yukarısındaki marketten aldığımız kasadan bir kutu da o kaptı. “Gey olduğuna dair söylentiler vardı.”

“Biliyorum.” Üniversitedeyken her boş ânınızda bir kıza çakmıyorsanız kesin geydiniz. İnsanlar böyle ikili bir düşünce yapısına sahipti. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Yok be. Bunun uydurma olduğunu biliyordum. Çünkü bir kere bile benim harika popoma bakmadın.”

“Bu doğru değil.” Evdeki pencereleri saydım ve Sav’ın hangi odada yattığını merak ettim. “Popona pek çok defa göz attım. Yanakları eğri.”

“Ne!” diye çığlık attı. “Hiç de bile.” İncelemek için poposunun bir tarafını yerden kaldırdı.

Birama doğru kıkırdadım. “Sol yanağı sağdan daha çok hareket ettiriyorsun.”

“Bunu görmem gerek.” Ayağa kalktı ve bana telefonunu uzattı. “Bir fotoğrafımı çek.”

“Fotoğrafımı derken kıcının fotoğrafını mı demek istedin?”

Kıcını yüzüme doğru uzattı. “Evet, kıcımı.” Bir eliyle sol ya-

nağa vurup diğeriyle kapüşonlusunu kaldırdı. "Popomun farklı boyutlarda olması imkânsız."

"Kıcının fotoğrafını falan çekmeyeceğim, Cal." Poposunu yüzünden ittim. Görüşümü kapatıyordu. Bir ışık daha söndü.

"Nedenmiş? Bilmem gerek," diye ısrar etti. "Sürekli aklıma takılacak."

"Kot pantolonun engel oluyor. Fotoğrafta pantolonun dışındayken bir şey göremeyeceksin."

"İyi." Kemerini çözmeye başladı.

"Yüce Tanrım, Cal. Ne yapıyorsun lan!" Uzanıp kot pantolonunun arka kısmını yakaladım ve yukarıya çektim. "Bu saçmalık için ikimiz de yeterince sarhoş değiliz."

Sokağın karşısındaki ön kapı açıldı. Cal'le birlikte donup kaldık. Bir silüet kapıdan çıktığında nefesim kesildi. Kız yürümeye başlayınca nefesimi verdim. Savannah değildi. Karanlıkta bile olmadığımı anlayabiliyordum.

O olsaydı hava değişirdi. Tenim gerilir, nefes almakta zorlanırdım. Yıldızlar daha bir parlar, karanlık gökyüzü daha az kasvetli hissettirirdi...

Hayır. Bu Savannah değildi.

Takım arkadaşımız Julie Kantor'du.

"Siz ikiniz sokak lambasının altına doğru kayar mısınız? Doğa-çalama gelişen pornonuzu çekmeye çalışıyoruz ama ışık kötü," diye seslendi bize yaklaşırken.

Cal bir eliyle hâlâ kot pantolonunun kemerini kavramışken diğeriyle onu selamladı. "Julie! Senin objektif bakış açına ihtiyacımız var." Arkasını dönüp poposunu kıza doğru salladı. "Sence yanaklarım farklı boyutlardalar mı?"

Bir bira açıp kıza uzattım. "Cevaplamazsan pantolonunu indirip senden fotoğrafını çekmeni isteyecek."

"Buna engel olacak değilim," dedi kız keyifle ve bir elini öğrenci birliği evinin önüne doğru salladı. "Ama dediğim gibi, ışığın altına gidin ki kız kardeşlerim de iyice görebilsin. Görecek kimse olmadan teşhir etmenin anlamı yok."

“Gerçekten mi?” Cal bir an için aklı karışmış göründü.

Başımı şiddetle iki yana salladım ama onu çoktan kaybetmiştim. Julie pantolonunu çıkarmasını söylemişti ve o genellikle bu kız ne söylerse yapardı çünkü Julie onun yürüncesine girdiğinde aklı başından giderdi. İkisi çoktan çıkıyor olmalıydı. Bana Üç ve Bailey’yi hatırlatıyorlardı.

“Hayır, tatlım,” diye iç çekti Julie. Gelip kaldırımda yanıma oturdu ve yanındaki boş yere vurdu. “Kıçın gayet normal. Otur.”

Cal tereddüt ettiyse de tahmin edildiği üzere kendini kızın yanına bıraktı.

“Başkanımız polisi arayarak evin etrafında şüpheli bir kişinin dolandığını ihbar edecekti ama ben ona senin çoktan zalimce ve alışılmadık bir cezaya çarptırıldığını söyledim,” diye bilgilendirdi beni Julie.

“Öyle mi?” Arkama yaslandım ve pencerenin önündeki karanlık şekillerden hangisinin Sav olduğunu anlamaya çalıştım. Lanet olsun, seneye gerçekten benim üniversiteme başladığında ne yapacaktım? Muhtemelen bir çadır kurup öğrenci birliği evinin kapısında yaşayacaktım.

“Yarım saattir burada oturmuş Cal’le beraber içiyor ve eski sevgilinin gölgesine özlemle bakıyorsun.”

İnkâr etmeye çalışmadım bile. “Doğrusu hangi odada olduğunu anlayamadım, bu yüzden tam olarak gölgesine bakmıyordum. Ama hangi odada kaldığını göstererek bana yardımcı olabilirsin...”

“Neden? Kale duvarlarına tırmanıp ejderhaya tepeden bakmayı mı planlıyorsun?”

“Bu ejderha sizin birlik anneniz ya da başkanınız mı oluyor?”

“İkisi de değil.” Julie güldü ve birasından bir yudum aldı. “Ejderha, Savannah’nın kendisi oluyor. Ben evden çıktığımda burnundan ateş püskürüyordu.”

“Demek öyle? Hoşuma gitti.” Birayı tutuşum gevşemişti. Ya da belki de göğsümü sıkın ipler çözülmişti.

“Eski sevgilinin öfkeli olması seni mutlu mu ediyor?” diye sordu Cal.

“Sav iki yıldır buz gibiydi. Şimdi öfkeli olduğunu duymak hoşuma gitti. Bu hâlâ umursadığını gösterir.”

“İşler öyle yürümüyor,” diye itiraz etti arkadaşım. “Senin onu mutlu etmen gerek, öfkeli olmaktan değil. Öfkeli insanlar ayrılırlar ve bir daha barışmazlar. Ebeveynlerim birbirinden nefret eder, zaten bu yüzden boşandılar.” Julie’ye döndü. “Öyle değil mi?”

Kız hafifçe omuz silkti. “Muhtemelen öyle. Belki bizim oğlan hayal görüyordur ya da belki, içeride kendi sikini emen sik kafalı pislik köpekler lordu hakkında atıp tutan kız gerçekten de onu umursuyordu.”

İki soytarı birbirlerine bakıp aynı anda, “Yok be,” deyip kahkahayı koyverdiler.

Cal kendine geldiğinde, “İnsanın kendi sikini emebilmesi harika olurdu ama. Sanırım o zaman evden hiç çıkmazdım. Bu beni gey yapmazdı değil mi? Ya da ensest?”

Julie gözlerini devirse de kolunu ona doladı. “Bu sadece mas-türbasyon olurdu.”

“Ah, doğru. İyi dedin.”

Alnımı bira kutusunun kenarına yasladım. Bu çocuğun gerçekten bir ilişkiye ihtiyacı vardı.

“Ee, Savannah’yla lisedeyken ciddiydiniz herhalde?” diye sordu Julie.

“Evet.”

“İçerideki kızların kaçının bunu duyduğu için rahatladığını bilemezsin. Etrafta gey olduğuna dair söylentiler dolanıyordu. Biseksüelsen en azından bir şansları var demektir.”

Cal’in eli havaya kalktı.

Julie iç çekti. “Evet, Cal?”

“Çocuk bir kıza takılı kalmışsa diğerlerinin bir şansı olduğu nasıl söylenebilir ki?”

Aslında bu güzel bir soruydu. Julie soruyu cevaplarırken başımı yana eğip ona baktım.

“Diğer kızlar, o kıza takılı kalmayı bıraktığında senden iyi erkek arkadaş olacağını fark etti. İçerideki herkes senin ne kadar romantik olduğun ve bir kıızı sevmeyi gerçekten bilen tek erkek olduğun konusunda iç geçirip duruyor. Bu tür kör bir bağlılık çok nadirdir.”

“Sevmeyi bilen biri olduğumu düşünüyorsanız, sizin yurttaşların hepsinin düşünme yetisinden endişelenmeye başlarım. Bilseydim burada oturuyor olur muydum?” Elimle kaldırım gösterdim.

“Karşılıksız aşk en romantik olandır,” diye açıkladı.

Başının üzerinden Cal’le ben şaşkınlıkla bakiştık.

“Burada beni azat edecek tek bir kişi var,” dedim Julie’ye.

“Siz ikiniz ayrılalı yıllar geçmedi mi? Savannah dedi ki...” Dudağını ısırdı ve bakışlarını kaçırdı.

Kolunu tuttum. “Sav ne dedi?”

Başını iki yana salladı. “Söyleyemem. Bu kız arkadaşlık kurallarına aykırı.”

“Saçmalık,” diye itiraz etti Cal. “Biz takım arkadaşısıyız. Takım arkadaşları önce gelir.”

“Aynen,” diye katıldım. “Takım arkadaşları önce gelir. Birinci Sınıf Cuması antrenmanlarımızda *Küçük Denizkızı* film müziklerini tekrar tekrar çalmana izin verdiğimizizi hatırlıyor musun?”

“Hatırlatma şunu,” diye inledi Cal. “Lanet şey kulak tırmalıyordu.”

Julie kollarını kocaman açarak, “Deniz kızlarının olduğu yerde olmak istiyorum,” diye şarkı söylemeye başladı. “Görmek istiyorum, onları yüzerken görmek istiyorum, çırparken...” Sözleri unutmış gibi yanağına vurdu. “Ne diyorduk onlara? Ah, yüzgeçlerini!”

Sözlerin devamını getiremeden Cal bir elini ağzına kapattı. “Bu geceden sağ çıkacak kadar biramız yok.” Bana döndü. “Çabuk. Hemen başka bir şarkı söylemeye başla.”

“Hayır. Bana borçlusun, Julie,” diye ısrar ettim. “Savannah ne dedi?”

İç çekti ama sonunda teslim oldu. “Yıllar önce ayrıldığınızı ve evdeki herhangi biri seni istiyorsa alabileceğini söyledi.”

Bu bir tokat gibiydi. Tekrar eve baktım. Savannah’ı okulunda görmek beni allak bullak etmişti. Bu konuda bir şeyler yapmadığım sürece yola gelmeyecekti. O hâlâ Astor Hazırlık Okulu’nda bense üniversitedeyken, benden vazgeçmemiş, bura-ya yanıma gelecekmış ve üniversiteden sonra kendi hayatımızı kuracakmışız gibi davranmak kolaydı. Ama bu gece, kaçındığım bazı acı gerçekler ortaya çıkmıştı. Sav muhteşem bir kızdı ve kalbini tekrar bulup onu başka birine vermesi an meselesiydi.

Ancak bu doğru olamazdı çünkü onun kalbi bana aitti. On beş yaşındayken bana vermişti ve ben de geri vermemiştim. Bunu bilmesi gerekiyordu.

“Telefonunu çıkar ve ona dışarıya gelmesini söyle,” diye emrettim.

Julie gözlerini devirdi. “Neden öyle bir şey yapacaktım?”

“Çünkü sen romantik birisin.”

“Değilim.”

“Julie, sen bize çorapların belirli eşleri olduğuna, o eşlerin birbirlerine ait olduklarına ve farklı bir çorabın tekiyle eşleştiremeyeceğine çünkü bunun evrenin dengesini bozacağını dair hikâyeler anlatıp durursun.”

“Sen şimdi Savannah’yla ruh eşi olduğunuzu mu söylüyorsunuz?”

Elimi kaldırdım ve ortaparmağımı işaretparmağımın üzerine bindirdim. “Biz birbirimiz için yaratılmışız ama hayat şartları bizi ayırdı. Bunca üniversite arasından benim okulumu ziyaret ediyor olması bile kaderin apaçık bir cilvesi. Gerçek aşkın önünde duran kişi olmak ister misin?”

İç çekti ve telefonunu çıkardı. “Siz çocuklar için yaptığım şeylere bakın.” Telefonunda bir tuşa bastı. Kalbimin atışı hızlanmıştı. “Selam Lou, Demir Bakire’yi dışarı gönderir misin? Gideon Royal az önce bir beyanda bulundu.”

Ayağa kalkıp ön kapıya doğru yürümeye başladığımda kapı

açıldı ve bir kız dışarıya itildi. Kapıdaki kızlardan biri ona ikilemesi için işaret etti ve kapı Sav'ın suratına kapandı. Bana bir bakış attıktan sonra kapıyı yumruklamaya başladı.

"Beni içeri alın!" diye bağırdı. "Burada bir sapık var!"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hainler. Yerinde olsaydım başka bir eve geçmek isterdim."

Beni görmezden gelerek kapıya vurmaya devam etti. Neyse ki evdeki kimse cevap vermedi. Birkaç kız pencereden gözetliyordu. Savannah tiksintiyi homurdanırken ben de onlara dostça el salladım. Bir dakika kadar nafile yalvarışın ardından bana döndü. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. Nabzım biraz daha hızlı ve daha yüksek sesle atmaya başladı. Şu anda çok ateşli görünüyordu.

Ona uzandım ama elime vurarak beni uzaklaştırdı.

Sokağın karşısında Julie ve Cal şaşkınlıkla açılmış gözlerle bizi izliyordu.

"Taşaklarını tekmele," diye bağırdı Julie.

"Hayırrrrr!" diye çılgık attı Cal ve aynı anda hem Julie'nin ağzını hem de kasıklarını kapatmaya çalıştı.

"Bunu herkesin içinde yapabiliriz ya da başka bir yere gideriz." Sokağın karşısına anlamlı bir bakış attım.

"Aptal Deltalar." Giriş kapısındaki metal parmaklığı tekmeledi. Bana kötü bir bakış attı ama sadece birkaç seçeneği olduğunun farkında olacak kadar zeki idi. "Peki, nereye?"

Odama? Özel bir adaya? Mars'a? Bizden başka kimsenin olmadığı bir yere? Bunların hiçbirini seçmeyecekti.

"Yakınlarda Bean kafe var." Başım la arkasını işaret ettim. "Yirmi dört saat açık oluyor." Gözlerinde titreyen hayal kırıklığı mıydı? Kaşlarımı kaldırdım. "Ya da istersen bana gideriz."

Ellerini kapüşonlusunun ceplerine soktu. "Bean kafe olur."

Sav kaldırımda hızlıca yürümeye başladı. Sanırım o hayal kırıklığını hayal etmişim.

Birkaç adımda onu yakaladım ve yönlendirmek için bileğinden yakaladım. "Bean bu tarafta." Karşı istikameti işaret ettim.

“Doğru.” Silkinerek elimden kurtuldu ve kaldırımında aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalıştı, o kadar ki artık çimlerden yürüyordu. Onu yakalama dürtüme yenik düşmemek için ellerimi ceplerime soktum.

“Bu akşam başka hangi evlere gittin?” diye sordum havadan sudan konuşuyormuşum gibi davranarak. Bütün kardeşlik birlikleri yıl sonu partileri veriyordu.

Birkaç tane saydığında kaşlarımı çattım. Her durakta yüzlerce aç erkek vardı.

“Onların birkaçına gittim. Seni görmedim.” Aslında ev ev aramaya çıkmış ama onu tekrar bulamamıştım, bu yüzden orada kaldığını duyduğum öğrenci birliği evinin önünde kamp kurmuştum. İyi bir plan olduğu ortaya çıkmıştı. Bunu olumlu bir işaret olarak görüyordum.

“Çok uzun kalmadım.” Sessizleşti ve sonra, “Julie’ye beni evden atmalarını sağlayacak ne söyledin?” diye sordu.

“Gerçeği.”

“Ne? Beni aldattığını mı? Bana yalan söylediğini mi? Yoksa beni kullandığını mı?”

“Senin benim gerçek aşkım olduğunu.”

Aniden durup bana döndü. Ben de durdum. Eli hızla savruldu ve bana sert bir tokat attı. Uzanıp yanağımı tuttum.

“Bunun için üzgün değilim,” dedi kızgınlıkla.

Yüzüme usulca bir gülümseme yayıldı. Yanağım yanıyordu ama yıllardır ilk defa canlı hissediyordum. Benden nefret ediyor olabilirdi ama Tanrım, o çok ama çok ince çizginin hemen diğer tarafında sevgi yattığı anlamına da geliyordu.

Yanağımı ovuşturdum. “Tekrar görüştüğümüze sevindim, bebeğim.”